

Любов МИРОНОВА

ДОМАТИ

Как Бонбончо и приятелите му
тестваха люти чушки

София ♦ 2015

И така, щом продуктите за компота били готови, сложили ги в бурканите, добавили им захар и взели да обмислят сериозно как да ги запечатат.

Жожко забелязал, че по черешите му има малко мръсотия – явно не били добре измити, но пък решил, че вече е късно да седне да ги мие, така и така бързали, а и като се сваряла, калта всъщност щяла да си стане полезна... Така че не се притеснил твърде и решил набързо да залепи капачките с хартия и тиксо.

След това се появил Бонбончо, който бил Бонбончо Изобретателя. Той избрал да зачука капачките отстрани, та да затвори готовите буркани.

След това дошъл Отворко и решил, че ако сложи една истинска капачка за компоти, като ѝ се навика достатъчно, тя ще си се затвори. Викал, пъшкал... обаче тя не се затваряла. Тогава се наложило да измисли друг начин да я затвори и затова изобретил съоръжение – обиколил капачката с въженцето и почнал да стиска силно.

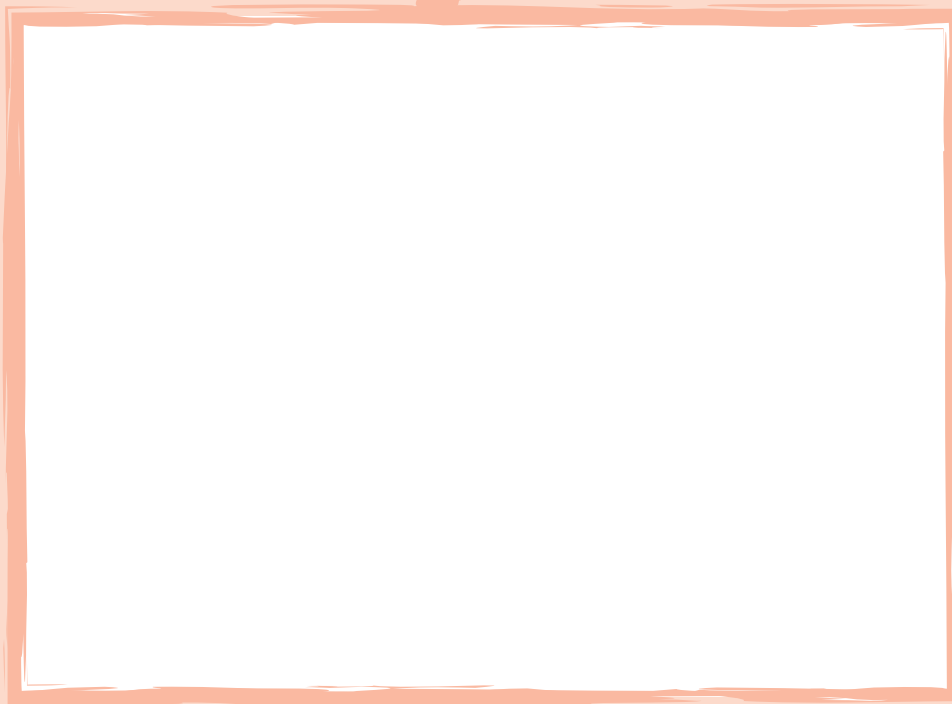
Най-накрая Душинката отишъл до съседката и попитал:

– Госпожо, може ли една затварачка за консерви?

Тя му дала, той сложил капачката, поставил

затварачката, натиснал и, както се досещате, всъщност имало само един приготвен компот от цялата операция – този на Душко.

Измели стъклата от счупените буркани на Бонбончо и Отворко, събрали разпиления плод и разлятата вода. След като най-после били готови, сложили една капачка по метода на Душко върху буркана на Жожката. Той, въпреки че не измил плодовете, поне не бил счупил буркана. Жожи държал да не се маха хартиената му капачка, като си мислел, че с нея щял да стане по-вкусен компотът.

Така че Душко поставил капачката за буркан върху хартиеното творение на Жожи.

Изведнъж Отворко се сепнал.

– Знаете ли какво?

Другите попитали:

– Какво?

– Ами бурканите на Душката и Жожи... не сме ги сварили, а несварен компот не е компот.

Бонбончо веднага имал идея.

– Дайте да ги замразим! Пак ще свърши работа.

Както се досещате, като ги замразили, и

последните два компота вече ги нямало, защото, щом водата се разширила, бурканите се пукнали. Обаче децата вече знаели как да затварят правилно буркани, както и да не слагат стъклени предмети с течност в камерата.

Те били изпълнени с ентузиазъм. Отишли пак на пазара. Какво щели да правят? Лютеница. Купили кой колкото могъл домати, чушки, взели малко морковчета, черен пипер и тръгнали смело към вкъщи.

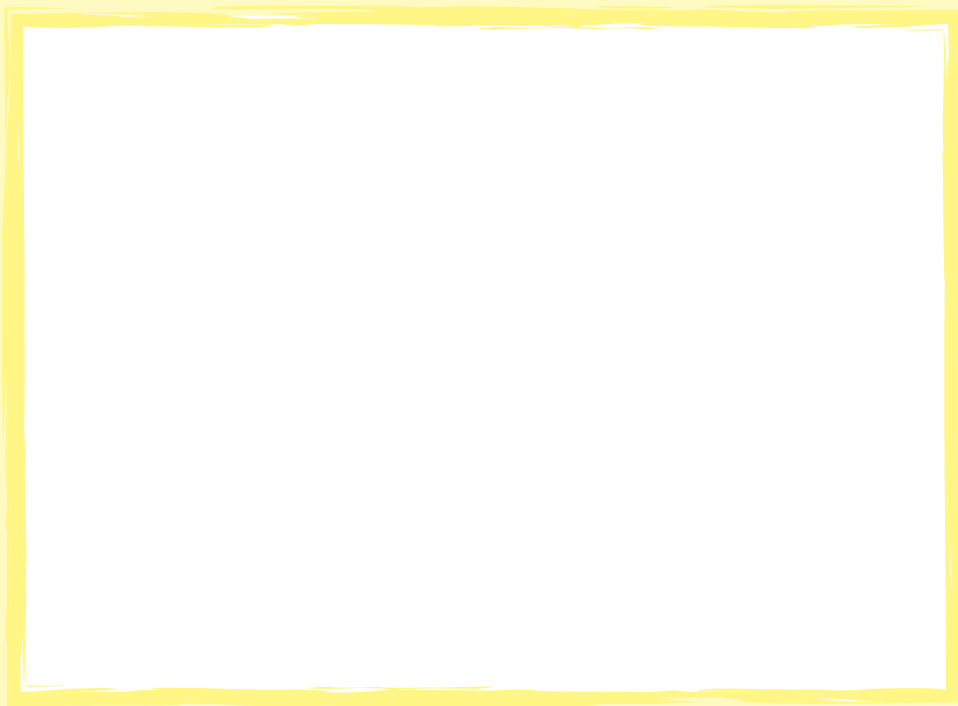
Душко помолил останалите:

– Вижте какво, хайде без повече експерименти, че от четири компота нищо не излезе накрая. Отивам при съседката да я питам как се прави лютеница.

Запътил се той при съседката, какво ѝ говорил, не било ясно, но се върнал с ясни инструкции.

Децата били въодушевени. Подредили се до машинката за мелене. И започнали да въртят. В началото от ентузиазъм взели да пъхат цели домати, а те незнайно защо не искали да влязат и да се мелят. После се сетили да ги нарязват поне на четири – и смилането започнало. След това се сетили, че е добре да махат и дръжките, защото и тях не било лесно да ги смелят. И така доматиите си вървели

щастливо напред.

По едно време Жожката се притеснил.

– Не трябваше ли да ги измием?

Другите деца рекъли:

– Е, ти ли го казваш, дето си направи компота с кал! Сега какво толкова, нали ще я варим тази лютеница!

Душко казал:

– Не, не, вече ще ги мием!

Отишъл до чешмата и започнал да ги мие.

Докато ги миел обаче, откъм мелачката Жожката

викнал припряно:

– Хвърляй, де, хвърляй!

Жожи не бил много концентриран и затова Душката, като измиел някой домати и го хвърлил, току го уцелял я по челото, я по някое друго място и после, каквото останело от домата, го пъхали в машинката.

И така, домати вървели добре. Отворко рекъл:

– Ей, дайте да оправим чушките, защото с тях по-бавно ще стане.

Отишли да мият чушките, напълнили ваната, сложили ги вътре, а те станали такива хубави кораби – нали имали въздух отвътре и не потъвали – голяма морска битка се заформила. Та едните чушки, та другите чушки, та третите – и както си били с мокри ръце, по едно време Отворко се пипнал нещо по лицето и изпищял... разнесъл се писък от парене.

Другите попитали:

– Какво ти става, бе?

А той пропищял:

– Пипнете водата! Отровно люта е.

Децата не повярвали.

– Да, да! Ей, голям си артист – отровно люта била...

И както си приказвали, в този момент хоп!, Бонбончо решил да пробва водата, ама не просто да я пробва – пъхнал си пръста и после го и лапнал. Ей, голямо викане паднало! Направо си сложил езика на чешмата, толкова люто му било. Децата се маели:

– Сега какво ще правим? Каква ще е тази лютеница? Тя, водата, в цялата вана се е подлютила.

Бонбончо, оплезен под течащата вода, предложил:

– Ще я направим тази лютеница за врагове. Ще смелим и чушките, ще направим бурканчетата и после на някого, който не ни е симпатичен, ще подаряваме по едно бурканче. Само по веднъж, като хапне, и ще е като мен!

И така, поизмили малко чушките... всеки според възможностите си. Почнали да ги пъхат цели. Сетили се, че не е добра идея, после се заели да ги режат на четири, а после се сетили, естествено, че не е разумно да се слагат семките и дръжките. Така и чушките се извъртели. Люти, та прелюти – огън чушки! Към тях решили да добавят подправки. Отворко казал:

– Яко черен пипер, банда! Като ще го правим огнена смес, да сложим и повече черен пипер!

Взели черен пипер, изсипали от него здраво. После сложили и сол, добавили и малко морков за вкус. И сместа я разсипали в буркани, запечатали ги по правилния начин. Обаче трябвало да се вари?! Поставили на котлона четири буркана в една голяма тенджерка и започнали да ги варят. Те врели, врели, врели, врели... Минал час, минали два, Душко звъннал на съседката и попитал:

– Абе, госпожо, колко време трябва да се варят бурканите?

А съседката му отговорила:

– Със сигурност, баба, два часа още никой не е варил буркани...

Децата започнали да се чудят как да ги извадят. Хванал ги страх, че може да се изгорят, а и ако случайно някоя от майките разбере, че си играят с вряща вода, бая проблеми щели да имат. Направо изтичали до съседката. Тя, като дошла, им се зарадвала.

– Браво, деца, чудесно!

Извадила четирите компота, подредила ги надолу с капачките, за да се провери дали се били хванали добре, научила ги как да се справят сами и ги попитала дали ще ѝ дадат един буркан от готовите, за да го опита. Децата казали:

– Ние много искаме да ви се отблагодарим, но те не са подходящи за вас. Те са специални и ги даваме само на специални хора.

Тя, понеже не знаела за какво точно става дума, им отвърнала:

– Как тъй да не съм специална? Аз съм си много специална. Най-специалната съм! И на мен дайте!

И те, колкото повече се опитвали да я отклонят, тя толкова повече настоявала.

Най-накрая Отворко казал:

– Абе, давайте да ѝ даваме, че си загубихме целия ден да спорим с нея. Ще хапне, ще попищи, пък ще ѝ мине, какво толкова!

Душко предупредил съседката:

– Лютеницата е люта, ама много люта.

Тя кимнала, без да подозира какво точно ѝ казва.

– Ами нали затова се нарича лютеница.

Децата ѝ дали един буркан и продължили нататък. Затворили в буркани за нула време цялата

лютеница. Е, после за варенето един човек трябвало само това да прави до вечерта, защото те се варели бавно. Имали най-накрая налице двайсетина буркана лютеница.

Децата си отдъхнали. Точно както си отдъхвали, от съседния апартамент се чул вик. След това се разнесъл звук от падащи предмети, след това се чула шуртяща вода. Отворко предположил:

– Май е лакома! Вместо да изчака до зимата, направо подкара буркана още отсега.

Душко рекъл:

– Дали да не проверим какво става? Ако ѝ е лошо, да вземем да я откарваме до болницата, може пък да си е изпекла езика!

Децата леко звъннали на вратата, а съседката отворила, червена като домати. Душко казал:

– Искате ли да ви заведем до поликлиниката?

Тя едва промълвила:

– Не, не, няма нужда.

Децата казали:

– На нас ни се струва, че май доста се подлютихте от нашия буркан.

Тя уклончиво отговорила:

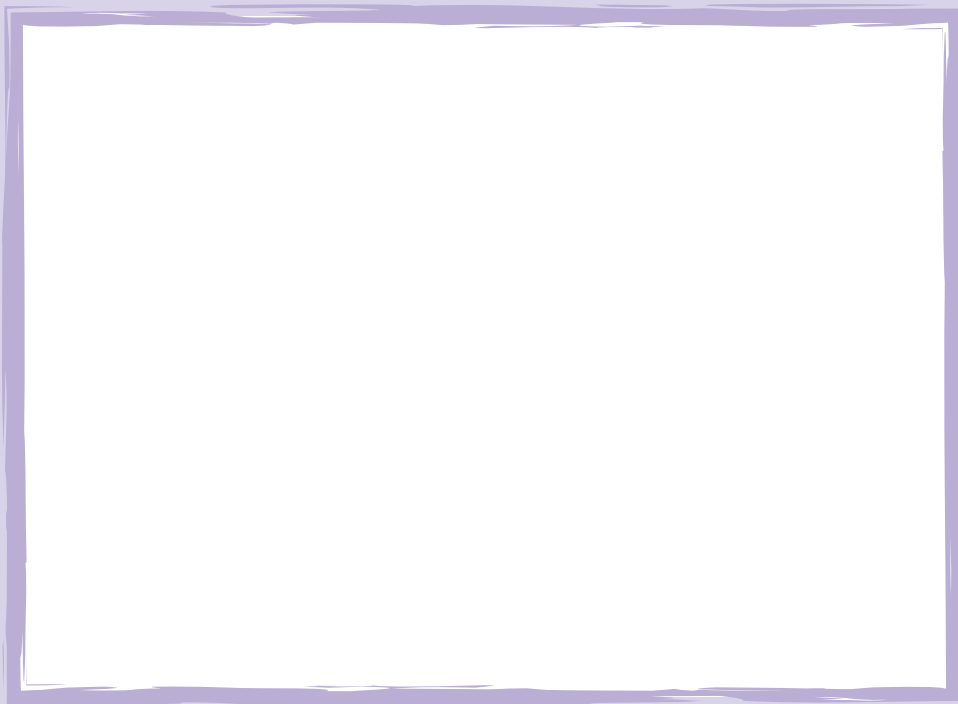
– Е, чак пък. Не, не, няма такова нещо.

Децата гледали учудени какво се случва, ама решили, че не е необходимо да задълбават в темата. Съсредоточили се върху това какво да правят с другите буркани, защото така или иначе им било скучно. В този момент звъннал звънецът. Душко радостно изтичал, отворил вратата и казал:

– Мамо, мамо, направихме компоти!

Другите деца дотичали след него. Майка му попитала:

– Така ли? Колко?

Те се огледали и казали:

– Нула.

Тя се засмяла, защото решила, че това е някаква детска шега или игра. Започнала да си събува обувката, обаче Душко казал:

– Мамо, мамо, направихме и лютеници!

Тя пак се засмяла. Но в този момент изведнъж хоп!, децата се появили с по две лютеници в ръце. И в този момент вече не било много смешно, защото тя така се притеснила, че са могли да се нарежат на тези стъкла и да се изгорят, че едва се удържала да

не припадне. Попитала Душенцето:

– Кой ви ги затвори?

Отворко рекъл:

– Подлютената съседка, която сега е червена като домати, ни помагаше! Който ни яде от лютениците, много бързо става в техния цвят. Мисля, че ѝ хареса много, защото не искаше да ни я връща. Може да обича да си ходи такава, червенобуза.

Майката се посъвзела.

– Какво, какво?

Душко обяснил:

– Не сме я пипали ние врящата вода и капачките. Съседката го направи първия път. После ни научи да използваме различни тенджери за всяко варене. Когато сварим бурканите, да преместим тенджерата настрана, за да изстине. Когато водата стане хладка, да изваждаме бурканите и да ги обръщаме.

Тя кимнала.

– Аха, добре – отвърнала и се успокоила.

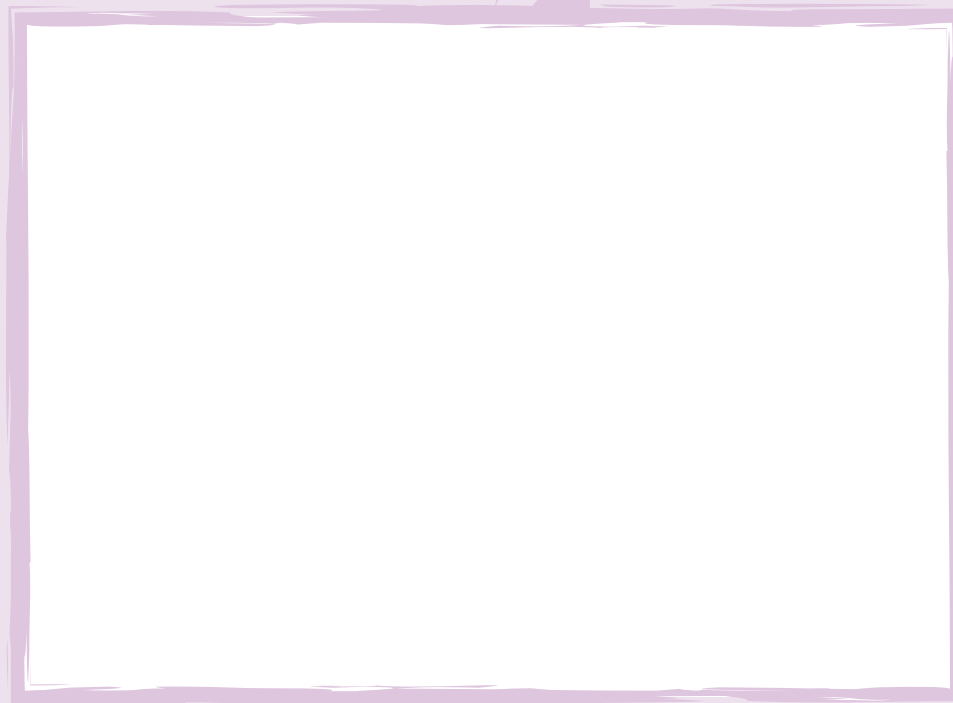
Както се досещате, и тя не издържала като съседката и решила да ги пробва. Душко ѝ подал само на връхчето на лъжичката заедно с няколко филийки хляб. Той знаел, че хлябът помага много

повече от водата в такива случаи. Не искал майка му да си изгори езика или хранопровода... Майка му опитала лютеницата, усмихнала се, хапнала си пак, пак се усмихнала. Оказало се, че тя обичала да си хапва люти чушки и това било част от начина ѝ на хранене. Душко бил облекчен, че тя е добре и нямало нужда да я водят в болница. И това било варенето на лютеница.

Общо взето, децата подарили бурканчетата на бабката от първия етаж, която винаги ги гонела с пръчка, и на учителя по обществознание, защото постоянно им пишел двойки. Подарили такъв буркан на продавача на бонбони, който винаги ги премервал точно до последния грам, без да им подари нито едно бонбонче отгоре. Подарили също и на различни други хора, които смятали, че е добре да се подлютят и подобрят – и то по списък!

Получил се обратен ефект. Изведнъж хората казали: „Така, значи, подаряваш на човека с бонбоните, а ние ви продаваме играчки, избираме ви най-хубавото лего, а лютеница не ни давате!“. И как в тази ситуация децата да им обяснят, че давали лютеницата само на хора за подобрене, не вървяло! Тогава Бонбончо предложил:

– Слушайте какво, тази нощ няма да се спи. Отиваме на пазара и купуваме чушки, пробваме всяка една чушка да не е люта и като успеем да нахапем достатъчен брой от тях, всичките, които не са люти, ги отделяме и правим втора лютеница.

Отишли те на пазара и купили много чушки. И какъв бил принципът: отхапва Отворко първата, сладка се оказва, хвърля я в тавата, отхапва втората, става, хвърля я, отхапва третата, писъци и сълзи... пил, пил вода, хапнал хляб, продължил с четвъртата... И така, вече на двайсетата чушка приличал на

съседката. Другите деца правели като него. Душко бил притеснен.

– Хора, не е ли много жесток този метод за правене на лютеница?

Бонбончо казал:

– Жесток или не, представяте ли си, ако направим лютеница и мама вземе, че отвори, за да си хапне?

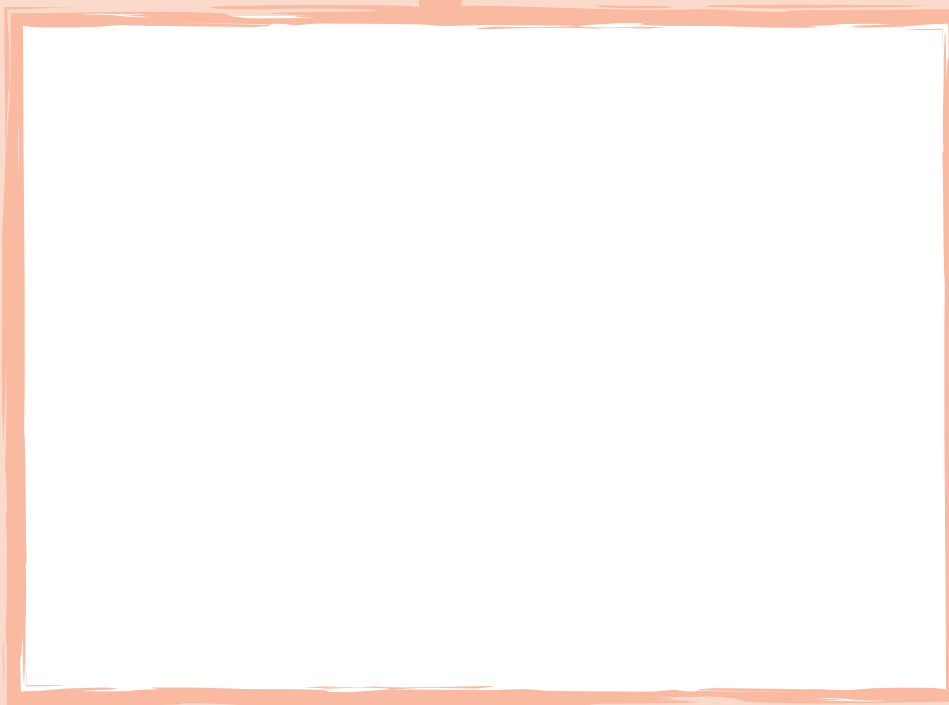
И продължили. След като наjali достатъчно чушки, станало лесно. Измили, почистили, нарязали, смлели, добавили подправки, сложили в буркани, затворили правилно капачките, сварили, охладили надолу с капачките. Направили нова лютеница. Но този път приготвили повече и по-качествена, от която подарили на всички хора, на които се радвали и им било приятно да си играят с тях. Така имало лютеница за любимите им учителки в училище, лютеница за продавачката на сладолед, която винаги им слагала повечко сладолед, след като го премерела, и за други такива любими хора.

Децата били много горди със себе си. Жожката забелязал:

– Вие знаете ли, че е почти нощ? Ние цял ден си прекарахме в правене на лютеници. А друг път

седим, тъпеем и гледаме в телевизора. Дали не е по-добре всеки ден да си измисляме по нещо полезно да правим? Ето, например утре можем да се научим да замразяваме продукти.

Душко го погледнал притеснено, но нямал сили да му обяснява, и така, уморени и щастливи, се разделили до следващия ден.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Домати

Как Бонбончо и приятелите му
тестваха люти чушки

Поредица – Бонбончо – 7 – ♥
Бонбончо и приключенията по пантофи

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

